

Amprente pe retina sufletului meu

Copyright ©2020 Editura Berg

Copyright ©2020 Marinela (Lovin) Dumitru

Coperta: arhiva personală a autorului

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al deținătorilor dreptului de autor, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMITRU, MARINELA

***Amprente pe retina sufletului meu* / Marinela (Lovin) Dumitru.**

- București : Berg, 2020

ISBN 978-606-9036-26-6

821.135.1

ISBN 978-606-9036-26-6

www.edituraberg.ro

redactia@edituraberg.ro

MARINELA (LOVIN) DUMITRU

AMPRENT PE RETINA SUFLETULUI MEU

PRIMUL GÂND, CÂND TE TREZEȘTI

Primul gând, când te trezești

Să-ți fie rugăciune!

Chiar dacă este și-un oftat, să fie opțiune!

Să mulțumești Celui ce-ți dă, și azi, suflu de viață,

Să ceri putere ca să lași, în urma ta, speranță!

O atitudine plăcută, la fel și fapta bună

Să-ți fie accesorii, chiar de-n jur e furtună!

Cuvinte dulci, drese cu har și înțelepciune

Să le rostești chiar când primești, în schimb, amărăciune!

Să lași, în urma pașilor grăbiți,

Flori și parfum de nuferi!

Să dai un pic din timpul tău,

Pe nimeni să nu superi!

P. S.

Să-nveți să ierți, ca să primești iertare

Este un test prin care trece fiecare.

De poți s-o faci, câștigi liniște-n suflet,

Ești împăcat cu tine, te simți curat în cuget.

AI GRIJĂ DE VIAȚA TA

Ce de răspunderi are omul
Ce se trudește toată viața pe Pământ.
Prin tot ce face, spune sau gândește
E-un leac de vindecare sau suflet amărât.

O vorbă spusă la mânia
Din gură-n gură se va răspândi
Mai repede decât o rază de lumină
Pe care-o aștepti, ca s-o zărești, în fiecare zi.

Un gând urât pe care îl emiți cu ură
Aduce după sine multă înverșunare!
Și-oricât de mult te strădui „să reperi”
Răul făcut rămâne, nu-i găsești alinare!

Ce grijă, mare, mi se cere să am de viața mea,
În ascultare, doar să merg pe cărarea dreaptă!
Căci doar o viață mi-este dată, aici să trăiesc
Până în ziua răsplătirii, la dreapta judecată.

Prin tot ce fac eu, astăzi, las o urmă fină;
Mă-ndrept cu al meu suflet, spre-un loc plin de lumină!
Stația finală la care voi ajunge
E Paradisul drag unde nimeni nu plânge.

Să ai nădejde că, dacă poți să faci astăzi bine,
Vei primi, în slavă, cununi de răsplătire!
La dreapta Tatălui din ceruri și tu și eu vom sta
Și vom cânta, în haine albe, în VEȘNICIA Sa!

În urma mea rămâne doar un simplu nume
Și poate niște gânduri așezate-n rime:
Pentru unii plăcute și apreciate
Iar pentru alții (hâtri), doar stihuri neînsemnate.

AM ALES SĂ CRED ÎN OAMENI

Întotdeauna am crezut în oameni
 Și în puterea lor de a iubi;
 Întotdeauna am crezut în semeni,
 În zâmbet, în priviri, în a simți.
 Întotdeauna am pășit spre inimi
 Și am ales, mereu, s-alung tristețea.
 Am dat crezare ochilor senini,
 Privind adânc din ei blândețea.

Eu am ales mereu o îmbrățișare;
 Am alintat ș-atunci când nu am mai vorbit;
 Am pășit cu drag doar spre iubire,
 În praguri am mai stat, dar nu am zăbovit.
 Au fost și zile-n care am fugit de mine,
 Cu gândul să ajung în depărtări,
 Crezând c-așa ajung mereu la „țintă”,
 Uitând c-acolo sunt atâtea zări.

Și alergând atâta printre oameni, vise...
 Am fost plecată, dar m-am întors de-atâtea ori;
 Înțelegând târziu că-n lumea asta
 Sunt doar o umbră, un simplu muritor.

Ș-atunci, mă-ntreb, acum, după atâta alergare...
 Ce rost, atâtea neînțelegeri, lacrimi, judecăți?!
 Când viața este-n sine trecătoare
 Și... toate vor rămâne scrise doar în cărți.

Iar dacă VIAȚA este doar o scenă,
 Pe care, fiecare om își joacă rolul...
 Nu pot decât să o trăiesc cu demnitate
 Scriind câteva versuri cu penelul.

P.S.

Vreau să zâmbesc, gândindu-mă că omenia și bunătatea
 nu au murit, că umanitatea nu devine animalică, deși există
 multe animale mai *umane*, blânde, sensibile și inteligente
 decât anumiți oameni.

Vreau să cunosc persoane care lasă binele și frumosul în
 urma lor, care-ți încălzesc sufletul prin simpla lor prezență.
 Vreau să văd persoane bune, oneste, înțelepte, drepte, sincere
 și iubitoare. Vreau persoane care, în pofida nefericirii și a
 greutăților vieții, inerente cotidianului fiecăruia dintre noi au
 rămas frumoase, pline de dragoste, îngăduință, înțelegere.
 Vreau să simt aproape persoane care știu să-ți intre în suflet și
 să rămână acolo. Vreau să privesc împrejur-mi și să simt acea
 căldură sufletească pe care o primești tacit de la oamenii buni,
 curați sufletește.

ARITMICI ÎN CUPLU

Atâți aritmici în relația de cuplu
Ca doi străini, trăiesc vieți paralele.
Fiecare cu-ale lui tabieturi
Își duc zilele de azi pe mâine.

Involuează-n traiectorii descendente
Asemeni unei boli ce se acutizează
Cu fiecare zi ce trece peste ei
Fără măcar ca vreunul să bage de seamă.

Le e egal de ceea ce fiecare își dorește!
Se privesc rar în ochi și-și aruncă regrete.
Observă numai lucruri ce nu-s la locul lor
Făcând remarci usturătoare, prin vorbe care dor.

O vezi pe ea, atât de singură și tristă!
Deși-n același spațiu respiră și trăiesc.
Mereu tratată ca o simplă menajeră,
Să curețe..., în timp ce vorbele-o rănesc.

Pare încremenită în monotonie;
Într-o banalitate și rutină cruntă.
Arată ca fantoma ce se dezintegrează,
Cu fiecare zi, mult mai firavă și plâpândă.

Din omul ce-l credea că-i este înger
S-a transformat într-un străin, de nerecunoscut.
Un om, ce, uneori, stârnește frică
Și sentimente greu de definit.

Se crede-atât de *înzestrat*,
cu *N* și *N* talente.
De neatins, făr' de-așumări și fără de regrete.
Îi pare că *orice* (și *totul*), lui i se cuvine!
E *invincibil*, om *perfect*, *dorit* de oricine!

Nimic în lume nu-i oferă dreptul
De a-njosi un suflet fără de-apărare.
Puterea și respectul de bărbat
Nu se obțin, deloc, prin vorbele vulgare.

Cuvinte de *duh* poate oricin' să zică
Și să se poarte asemeni unui mitocan;
Însă, puțini bărbați au învățat să fie,
Cu femeia lor, precum un Don Juan.

Bărbații inteligenți își prețuiesc soția
Măcar pentru că ea e cea care i-a oferit
Mai mult decât ar fi visat vreodată:
Statutul de Părinte – așa cum și-a dorit.

E-o mare diferență în vorbe și în fapte!
Ea nu mai crede-n tine când spui că o iubești.
Căci faptele vorbesc mereu de la sine
Și ești în dezacord, nu poți s-o păcălești!

Viața în doi înseamnă-n primul rând prietenie,
Apropiere sufletească bazată pe respect.
Intimitate fizică pornită din iubire
Și o comunicare plină de afect.

AI ÎNCREDERE ÎN TINE!

Ai încredere în tine!
Important e ce crezi tu!
O resursă validantă
Îți oferă sufletul.

Caută în tine însăși
Propria percepție.
Fă-ți o simplă analiză
Printr-o introspecție.

Să-ți recunoști propriul sine
Fără comparație
Este semn de demnitate,
Nicidecum dizgrație.

Mergi cu-ncredere spre țința
Pe care vrei să o atingi!
Nu te crampona de critici
Și de cei cu inimi mici.

Doar prin filtrul minții tale
Sortează-ți afectele.

Și spre gânduri pozitive
Îndreaptă-ți ideile.

Investește mult în tine
Caută-ți resursele
De a evolua în trepte
Fără vreo reținere.

Vârful piramidei Maslow
Ce descrie sinele
Îl atinge visătorul
Cu pași spre evoluție.

Uită de aprecierea
Venită din exterior.
Tot ce vine din afară
Este un mit trecător.

Falsitatea propagată
De aprecierea ei
Poate doar să îți inducă
Suferința de apoi.

UN GENIU ANONIM

Un *geniu* ne-nșeles, refugiat în **sine**,
Tăcut și melancolic, trist și visător
Se-ascunde în cuvinte, în scris destăinuite;
Ca un substituent purificator.

Realitatea care-l conectează cu exteriorul
Îl copleșește, îi provoacă răni emoționale.
În cuvinte așterne stări și meditații
Ca o supapă de detensionare.

Asemeni unei *lebede*, ce cântă doar odată,
Când simte că sfârșitul îi este aproape
Își desăvârșește glasul, în toată strălucirea;
Apoi, cu ochii plânși, se-ndreaptă către moarte.

Umanitatea lui nu știe ce-i discriminarea;
Iubește ce-i frumos și știe că acceptarea
Diversității, în mod egal, până la cea mai înaltă treaptă
Îl duce spre perfecțiune; pentru el totu-i artă.

Acordă atenție deosebită la cele mai mici detalii
Este greu de interpretat, asemeni unor vitralii;
Supersensibil, vizionar și-original în toate
Trăiește stări de euforie în atemporalitate.

Dar cât contează arta pentru umanitate,
Când elogii mari se fac doar dup-a lui moarte?!
Rămâne anonimul nepublicat și monoton
Un om modest, timid..., un simplu epigon.